

COM HAN DE COMBATRE HITLER ELS OBRERS AUSTRÍACS ¹

Lev Trotski

publicat al juliol de 1936

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.ceip.org.ar/escritos/Libro4/ContextHelp.htm> i contrastada amb “Comment les ouvriers d’Autriche doivent combattre Hitler.”, en *Oeuvres* tom 10, Publication de l’Institut Léon Trotsky – EDI, París, 1981, pp 263-288

A: ¿No li sembla a vostè que els socialistes revolucionaris i el PC tenen raó quan afirmen que els obrers austríacs tenen les mateixes obligacions que els obrers francesos? No haurien de defensar el seu país per a que Hitler no els ataque?

B: Si els obrers francesos defensaren “el seu” país (però llavors, realment és el seu país?) sota la direcció de Blum i Cachin, li prestarien el millor servei possible a Hitler. Ell els podria dir als obrers alemanys: “Vos parlen sempre de la lluita de classes. La lluita de classes és una mentida. L’obrer francès defensa el seu país. Els lligams de sang són més forts que el dogma marxista. També l’obrer alemany ha de defensar la seua pàtria. Estem embarcats en una guerra santa nacional.”

Això diria Hitler. I no li resultaria difícil fer-ho creure, en vista que un sector important de la classe obrera alemanya està contaminat de nacionalisme, contaminació estimulada per la política anterior del PS i del PC alemanys. No, sols hi ha una manera de curar la classe obrera alemanya de la infecció nacionalista: lluita de classes contra la burgesia en tots els països!

A: Llavors, no hem de tenir en compte el règim polític del país? França és una democràcia; Alemanya, una dictadura feixista. ¿Potser una guerra entre França i Alemanya no és un xoc de dos règims polítics irreconciliables?

B: No. És un conflicte entre dos imperialismes. En la guerra mundial els socialpatriotes dels països de l’*Entente*, com Longuet i Henderson, també parlaven de la lluita de la democràcia contra el militarisme dels Habsburg i els Hohenzollern i de la lluita per una pau “justa”. Coneixem molt bé la “justa” pau de Versalles.

En l’altre bàndol, els socialpatriotes alemanys, com Wels i Scheidemann, parlaven de la lluita “contra el tsarisme”. Però això no els impedí a aquests cavallers recolzar el seu govern quan el tsarisme fou derrocat i el govern alemany es llençà contra la Revolució Russa.

Ni tan sols votaren contra la pau infame imposada en Brest-Litovsk. Totes aquestes fórmules (“lluita de les democràcies”, “amic de la pau”, “aliança antifeixista”, etcètera) tan sols són disfresses ideològiques. Si la Itàlia feixista es resol a intervenir en el bàndol francès, aquesta gent parlarà d’una diferència entre el feixisme “constructiu” i el “destructiu”.

A: Però no es pot passar per alt que França és aliada de la Rússia soviètica. Si s’afebleix l’imperialisme francès, també es debilita la Rússia soviètica.

B: Creu vostè que la França imperialista és un aliat tan ferm i digne de confiança per a la Unió Soviètica? Abordem la qüestió des del punt de vista de la variant més favorable: la derrota de l’Alemanya nacionalsocialista. Aqueix dia, la França imperialista s’aliarà amb la mort i el diable i, si és necessari, amb l’Alemanya burgesa derrotada, contra la Unió Soviètica. L’única ajuda certa amb què pot comptar la Unió Soviètica és la victòria de la revolució en els països capitalistes, siga quin siga el seu règim polític i la seua política exterior. El desenvolupament de la lluita revolucionària afeblirà l’imperialisme? Precisament! Així s’enfortirà la Unió Soviètica.

A: Potser vostè no ha comprès la meua pregunta. Veig el perill següent: si l’agudització de la lluita revolucionària afebleix l’imperialisme francès, sí l’exèrcit francès s’enfonsés, Hitler s’enfortiria i obtindria una victòria militar sobre França ofegada per la guerra civil. Inclusivament podria conquerir tota França.

B: Si les batalles i victòries revolucionàries no repercutiren fora del país on ocorren, podria succeir el que vostè assenyala. Però la realitat és ben diferent. En la guerra, la moral dels soldats és un factor crucial. No hi ha mètode millor per tal de minar la moral burgesa de l’exèrcit que l’exemple de la lluita revolucionària. L’exemple revolucionari és eficaç en qualsevol situació, però ho és en un grau excepcional en els temps de guerra. Per a les masses famolenques, per a les quals la mort és un fet quotidià, fer la revolució en els temps de guerra és molt menys perillós que no fer-la.

Existeixen també una sèrie de circumstàncies noves que acceleren l’esclat del procés revolucionari i, en particular, abrevien dràsticament la lluita revolucionària pel poder. Pense en el quadro canviant de la guerra moderna (la guerra aèria!) els horrors de la qual en aquesta ocasió afectaran directament les zones de reraguarda.

I no oblidem que les masses han après molt de les experiències de la guerra anterior i de la postguerra. Sobretot, no oblidem la revolució proletària mundial, un factor molt més important ara que en la guerra mundial anterior, no sols pels seus efectius sinó, també, per la seua major riquesa d’experiència i maduresa

política. Per tot açò el procés revolucionari probablement serà molt més veloç que en la Rússia de 1917.

No obstant, no podem excloure que en el brevíssim període anterior a la victòria de la insurrecció proletària, Hitler pugui ocupar un sector del territori francès. Pot admetre's que al principi el poder de resistència de Hitler serà més fort que les conseqüències de la batalla revolucionària. Però amb la victòria de la revolució, s'obtindrà ràpidament l'oportunitat de reconquistar el territori perdut i, més inclús, d'ofegar el capitalisme alemany entre les tenalles de la França obrera i la Unió Soviètica.

A: He de reconèixer que molt del que vostè diu és cert. Però ¿pot dir-se de la petita Àustria el mateix que de la gran França? No existeix el perill que Hitler conquiste tota Àustria?

B: No es pot concebre la política, sobretot la política revolucionària, sense un element de perill. El 20 d'agost de 1918 Lenin envià una lletra als obrers nord-americans, on diu: "No és socialista qui no compregua que amb la finalitat de la victòria sobre la burgesia, amb la finalitat del pas del poder a les mans dels obrers, amb la finalitat del *començament* de la revolució proletària mundial, no es pot, *ni* s'ha de retrocedir davant de cap sacrifici, inclús el sacrifici d'una part del territori, davant del sacrifici de patir penoses derrotes a mans de l'imperialisme. No és socialista qui no haja demostrat *amb fets* estar disposat a què 'la seua' pàtria faça els millors sacrificis per a impulsar de veritat la causa de la revolució socialista. Amb la finalitat de 'la seua' causa, és a dir, amb la finalitat de la conquesta del domini mundial, els imperialistes d'Anglaterra i d'Alemanya no han vacil·lat en arruïnar per complet i en estrangular tota una sèrie de països, començant per Bèlgica i Sèrbia i seguint amb Palestina i Mesopotàmia. I els socialistes, amb la finalitat de 'la seua' causa, amb la finalitat de l'alliberament dels treballadors de tot el món del jou del capital, amb la finalitat d'una pau universal duradora, ¿hauran d'esperar que es trobe un camí que no exigisca sacrificis, hauran de privar-se de començar el combat abans que estiga 'garantit' un triomf fàcil, hauran de posar la seguretat i la integritat de 'la seua pàtria' (creada per la burgesia) per damunt dels interessos de la revolució socialista mundial? Els que així pensen, els bergants... i els lacais de la moral burgesa, mereixen el més profund menyspreu".

L'únic mètode per a defensar Àustria de Hitler és colpejant la burgesia austríaca. La política del "mal menor" mena inexorablement al major dels mals. No hi hagué millor manera d'ajudar Hitler que per mitjà del suport a Bruening. Igualment pot dir-se dels Bruenings austríacs.

A: Quina solució proposa vostè?

B: La guerra revolucionària en dos fronts. Es tracta de combinar la lluita contra Schuschnigg amb la lluita contra els nazis. No podem ser còmplices de l'engany de la independència. Però aqueix és un problema que discutirem en un altre moment.

A: Vostè acaba de dir que el proletariat austríac ha de combinar la lluita contra Schuschnigg amb la lluita contra Hitler. No oblide que els socialistes revolucionaris i el PC també volen derrocar Schuschnigg.

B: Clar que sí. Però al mateix temps assumeixen la posició de la defensa de la "independència" austríaca, que és la posició de Schuschnigg. Així confonen els obrers, desorganitzen i divideixen la lluita proletària. Les seues declaracions es confonen cada vegada més amb les del govern. El crit de batalla del govern és "Àustria". La consigna del PC també és "Àustria". La llegim en el *Rote Fahne* (fins de juny de 1936):

"Sí, ens declarem a favor d'Àustria! No sols nosaltres ens declarem: els obrers són els únics que lluitar per Àustria. Salvarem Àustria de la traïció i de la catàstrofe combatent el grapat d'aventurers i polítics de la catàstrofe del govern autoritari, les bandes de l'Heimwehr, els nazis i els partidaris dels Habsburg."

Arbeiter-Zeitung, òrgan dels socialistes revolucionaris, empra el mateix llenguatge.

A: ¿Però potser els socialistes revolucionaris i el PC no volen defensar Àustria després que la burgesia haja restaurat la democràcia?

B: Per descomptat. Contínuament declamen que "els obrers només defensaran una Àustria lliure". És el *preu* que els buròcrates volen que els pague la burgesia per lliurar-li obrers disposats a servir amb entusiasme com a carn de canó.

A: Però ¿no volen defensar la independència d'Àustria per a rebutjar Hitler?

B: En primer lloc, la independència d'Àustria és una mentida. En realitat, Àustria és vassalla de l'imperialisme italià. Quan els socialistes revolucionaris i el PC udolen sobre la "independència" d'Àustria, volen protegir Àustria de l'Anschluss i convertir-la en vassalla del bloc no menys imperialista de França i la Petita Entente, aliada de la Unió Soviètica.

Tota la seua política s'hi basa en la idea següent: el principal enemic dels obrers austríacs i russos és Hitler. Per tant, la primera tasca és colpejar Hitler. Per això és necessari que el proletariat s'alie amb les "forces antifeixistes", terme vergonyós que inclou la burgesia "democràtica" dins i fora d'Àustria. Lògicament, no es pot formar aquesta aliança sense la *postergació de la lluita de classes*. L'aliança del proletariat amb la burgesia és inconcebible sobre altres

bases. Però, com hem tractat de demostrar, aquesta política facilita la victòria dels nazis.

Nosaltres procedim de manera totalment diferent. Partim de la base que en època de guerra la qüestió de la lluita pel poder està plantejada potser amb major gravetat que en època de crisi econòmica.

És necessari utilitzar la guerra per a desencadenar la revolució proletària en tots els països. Però això només és possible si es lluita implacablement contra el poder que mena a la guerra. Només així podrem agrupar les capes inferiors de la petita burgesia i sectors decisius de l'exèrcit entorn del proletariat i fer la revolució.

Els socialistes revolucionaris i el PC parlen de la revolució els diumenges i els dies de festa, però no en creuen. En cas contrari, no posarien les esperances de les masses que ells dirigeixen en certs sectors de la burgesia del seu propi país i d'altres. No parlarien d'un "front per la pau" (és a dir, el front amb la burgesia dels països que s'oposen a Hitler, però que són tan imperialistes com Hitler) per a ignorar l'únic front autèntic per la pau, el de la classe obrera internacional.

Sí la situació actual no ha de culminar en una nova guerra en què triomfarà *un* grup imperialista, sinó en la revolució proletària en la major quantitat de països, els obrers no han de dipositar les seues esperances en l'enemic de classe, siga quina siga la seua disfressa, sinó en les seues pròpies forces per a l'acció revolucionària contra *la seua pròpia* burgesia.

El proletariat pot ser la força social més poderosa de la societat moderna. Els que li impedeixen desenvolupar victoriosament aquest poder són els partits que encara serveixen gran influència sobre ell. Els vells partits degenerats, l'obra dels quals consisteix en imbuir en els seus partidaris la desconfiança en les seues forces de classe, debiliten el proletariat i el mantenen en aqueixa condició.

No es pot fer la revolució amb dirigents que no en creuen. D'ací sorgeix una conclusió inevitable: si la revolució socialista ha de triomfar, hem d'utilitzar les nostres forces en tots els països per a construir una nova organització obrera revolucionària. Açò és obligatori per a tot aquell que no vullga veure com el proletariat perd novament una gran oportunitat històrica.

---

¹ *Unser Wort*, juliol/setembre de 1936 on s'hi publicà sota el títol "¿Els obrers austríacs han de defensar la independència d'Àustria? Un diàleg polític.". Es tracta, evidentment, d'un diàleg fingit. B expressa el punt de vista de Trotski.